

Når det gælder det element i lovforslaget, som vedrører ændring af lov om registreret partnerskab, kan vi fra Kristeligt Folkepartis side ikke støtte det. Det er naturligvis i konsekvens af, at vi i sin tid – tilbage i 1989, da man vedtog loven om registreret partnerskab – stemte imod. Selv om der ikke sker meget på området med det, der er lagt frem her, er det alligevel trods alt en udvidelse af adgangen til at indgå registreret partnerskab, der lægges op til. Det vil vi altså ikke medvirke til, og derfor kan vi ikke støtte den del af lovforslaget.

Når det gælder den anden del, som vedrører lov om personnavne og specielt navnegebyrer, er det selvfølgelig kun fornuftigt, at man får ændret de regler, som flere ordførere også har været inde på, og det kan vi såmænd ikke have noget imod. Men i og med at de to ting er kædet sammen i lovforslaget, må vi samlet set sige, at vi ikke kan støtte det og altså vil stemme imod lovforslaget.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Også dette lovforslag vil jeg gerne takke ordførerne for en positiv modtagelse af.

Jeg skal beklage, at det ender med, at Kristeligt Folkeparti må stemme imod det samlede forslag, men jeg kvitterer for, at Kristeligt Folkeparti kan tilslutte sig – som alle andre partier – at vi nu ophæver den gebyrordning, der blev indført under den borgerlige regering i navnelovssammenhæng, for så vidt angår ægteskaber, der er indgået i udlandet. Det er tiltrængt, og jeg er glad for den meget store opbakning, hele Folketinget har givet den ændring i lov om personnavne.

For så vidt angår de tilkendegivelser, der er kommet om ændringerne i lov om registreret partnerskab, kan jeg konstatere, at der kun er kommet en tilkendegivelse fra Kristeligt Folkeparti om, at man vil stemme imod, men at Det Konservative Folkeparti var forbeholdent over for den del af forslaget, der knytter sig til, at selv om ingen af parterne har dansk statsborgerskab eller statsborgerskab i et land, hvor der er en tilsvarende lovgivning som i Danmark om registreret partnerskab, har de mulighed for at indgå partnerskab, hvis begge parter har haft bopæl her i landet i de seneste 2 år før registreringen.

Det er altså en regel, vi indfører for dem, der lever her i landet, og som har til hensigt at leve her resten af deres liv, selv om de ikke påtager sig et dansk statsborgerskab. Så her tror jeg ikke

vi kommer til at opleve, at vi vil få problemer med det land, som de opbærer deres statsborgerskab fra, for de bor her i landet med henblik på at bo her varigt. Og hvorfor så afskære dem fra den mulighed at indgå et registreret partnerskab med deres partner, som andre borgere her i landet har?

Jeg synes, det er en rigtig vej at gå, og jeg er glad for, at der er et stort flertal, der også vil bidrage til den mulighed.

Og det er rigtigt, som fru Yvonne Herløv Andersen var inde på, at vi vil bruge hjemmelen her til løbende at vurdere nye landes ændringer i deres lovgivning, og at vi, når de har en tilsvarende lovgivning som vores på registreret partnerskab-området, også vil udvide adgangen for deres statsborgere til at indgå registreret partnerskab i Danmark, hvis de bor her i landet. Og næsteften de tre lande, der allerede har den lovgivning i dag, nemlig Norge, Sverige og Island, bliver det Holland, som jo allerede har vedtaget en lovgivning, der er trådt i kraft pr. 1. januar 1998. Så det lover godt for lovens vedtagelse.

Med hensyn til den debat, der var – også fra fru Yvonne Herløv Andersens side – om adgangen til at indgå stedbarnsadoption her i landet for folk i et registreret partnerskab, er det jo ikke noget, jeg i dag kan udtale mig om på regeringens vegne. Men på samme vis som tilfældet var for Socialdemokratiets ordfører og den radikale ordfører og SF's ordfører, kan jeg tilsi-ge, at jeg naturligvis også vil indgå i en dialog med Folketingets Retsudvalg og partiernes ordførere om det spørgsmål.

Jeg forstod på fru Yvonne Herløv Andersen, at der blev lagt til grund, at det skulle være en juridisk sikring af stedbørn dér, hvor der er tale om, at der alene er én biologisk forælder. Sådan forstod jeg det, men det er ikke sikkert, det skal forstås på den måde, for der vil jo også være situationer, hvor et barn kan have begge sine biologiske forældre, men hvor man alligevel vil overveje en stedbarnsadoption.

Det er et af de komplekse spørgsmål, vi nødvendigvis må vurdere nøjere, før vi kan svare på dem. Og jeg er for mit eget vedkommende indstillet på at drøfte det med Folketinget og selvfølgelig også på at tage konsekvensen af det, hvis der er et flertal i Folketinget, som ikke var der i 1979, og være konstruktiv i forhold til et ændringsforslag af den karakter enten til partnerskabsloven eller til den lov, vi i øvrigt også behandler i øjeblikket, nem-